

Striverier mellem de forskellige Kommuner, og efter min Mening maa Loven affattes saaledes, at dette kan opvejes. Vi have enkelte Love, som vi anvende i Kommunerne, der ikke er det Papir værd, hvorpaa de ere trykte. Jeg kan nævne Hundeloven, hvorefter vi hver 1ste Januar holdt Hundetal hele Landet over, og hvor de Penge, der komme ind, ikke ere saa meget værd som de Blanketter, hvorpaa der skal skrives, hvad Hundene hedder, og hvor stor den er o. s. v. Alt saa, jeg vilde ikke sætte Pris paa flere af den Slags Love. At mit Forslag i og for sig skulde være en Hemsko for Loven, kan jeg heller ikke se, naar den ærede Ordfører vil slutte sig til mig. Mig forekommer det efter den Erfaring, jeg har gjort i den korte Tid, jeg har været her i Folketinget, at det er saa, at det, som det ærede Medlem, der i dette Tilfælde er Ordfører, foreslaar, bliver vedtaget, og at det, som han er imod, ikke bliver vedtaget. Hvis det ærede Medlem altsaa vilde støtte dette Forslag, saa vilde det jo ikke lægge Hindringer i Vejen her i Tinget, og i det andet Ting tvivler jeg paa, at der vil være nogen Hindring. Tværtimod er jeg vis paa, at hvis dette Forslag bliver forkastet af dette Ting, vil det blive genoptaget i det andet Ting. At det skulde støde paa Hindringer fra Regeringens Side, forekommer det mig heller ikke, at den ærede Ordfører har nogen Anledning til at tro efter Ministerens Udtalelser. Ministeren mente jo, at Tanken i det var begrundet og berettiget, han fremkom med nogle Ændringsforslag, som jeg skal omtale. Det Forslag, som vilde fremkomme efter Ministerens Anbyndinger, forekommer mig ikke saa heldigt som det, jeg har stillet, men jeg vilde dog ikke være absolut derimod. Det kan der nu være forskellige Meninger om, men vi kunde muligvis i saa Henseende komme til et Resultat, og at Ministeren i det hele taget skulde være ubøjelig, har jeg ikke nogen Anledning til at tro efter hele den Maaade, hvorpaa Ministeren har stillet sig baade her og i andre Tilfælde. Jeg ser derfor ikke nogen Anledning til af den Grund ikke at slutte sig til Forslaget.

Jeg kommer endelig til at omtale den ærede Ministers Omtale af mit Forslag. Ministeren mente, saa vidt jeg har opfattet ham rigtigt, at der i og for sig kunde være noget ganske berettiget i Tanken, men, mente Ministeren, det vilde ikke være rimeligt at lægge en Skat alene paa de bygningssafgiftspligtige Bygninger, man maatte lægge Skat paa alle Bygninger, altsaa ogsaa paa de Bygninger, som vedkomme Landbruget. Det vilde jo ganske sikkert ogsaa være en Løttelse

for Hartkornet, naar de Skatter, der for Djebliffet ligge paa faste Ejendomme og nu alene paa Landbruget, bleve fordelte saaledes, at de bleve lagte baade paa Hartkornet som nu og paa alle Bygninger og ogsaa paa dem, som vedkomme Landbruget. Det vilde imidlertid være en langt ringere Løttelse for Hartkornet end den, jeg har antydet. Men hvis man saa samtidig vilde gøre den Ændring, at man nedsatte de 5,000 Kr., som ere satte lig en Td. Hartkorn, og nedsatte dem betydelig, saa vilde man komme henimod det, som jeg har foreslaet. Jeg kan imidlertid ikke se Berettigelsen deraf, thi det, som jeg bestandig har høvdet, er jo netop, at der er en Del af de faste Ejendomme, som ere beskattede og maa bære Byrderne for de faste Ejendomme, som ikke ere beskattede. Det samme skal jeg tillade mig at bemærke over for det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det var en ny Beskatning af Ejendomme, og det er noget, der følger af sig selv: Hvorledes man skulde kunne tage Skatterne fra en vis Klasse Ejendomme uden at lægge dem over paa andre Ejendomme, naar man vil have den samme Indtægt, er jeg naturligvis ude af Stand til at sige, det lader sig overhovedet ikke gøre. Det ærede Medlem mente, at det vilde være ubilligt og nævnedes en Kommune, hvor Skatten var 28 Kr. pr. Td. Hartkorn, og han vilde antage, at der i Kommunen var saa mange bygningssafgiftspligtige Bygninger, at de efter det Forhold, jeg har opstillet, vilde repræsentere et lignende Antal som de Td. Hartkorn, der vare deri, og han sagde, at det da vilde blive en Løttelse for Kommunens Hartkorn, saaledes at det kun vilde komme til at betale 14 Kr., og Bygningerne vilde komme til at betale andre 14 Kr. Han nævnedes som Eksempel en Bygning, hvis Værdi var 20,000 Kr., hvad der altsaa vilde svare til 4 Td. Hartkorn, og en saadan Bygning vil altsaa komme til at betale 56 Kr. om Aaret. Det fandt det ærede Medlem var ubilligt, fordi denne Bygning hidtil intet havde betalt, men jeg mener, at det ubillige ligger netop deri, at denne Bygning hidtil intet har betalt, og at Kommunens Udgifter bestandig ere blevne forøgede og forøgede netop paa Grund af, at der er kommet en hel Del saadanne Bygninger, som ikke have deres Del af Beskatningen, men forøge Kommunens Udgifter. Jeg kan altsaa ikke se noget ubilligt deri, men naturligvis, naar man vil beholde Indtægterne til Stat og Kommune, saa maa man, hvis man vil lette Byrderne paa et Omraade, lægge dem over paa et andet Omraade, det følger af sig selv.